

ב:

ו א מ"י ע"א מהלכות
מגילה הלכה ו:
ו ב ג ד ה מ"י שם הלכה
ד ה י קמג עשין ד
טוש"ע א"ח סי' תרפח
סעיף ב:

בִּי אָמַר קֵשֶׁת לִי
וְיִהְיֶה אִמְרֵי
לְבִי אִמְרֵי הוֹדוּ
וְאִלּוּ וּפְסוּכֵיכֶם לֵב אֵין
וְאִלּוּ אִתְּחֵל בְּכֹמֶטֶה
וְאִתְּחֵל בְּיִהוּדָא אִימְרֵי
קִדְשִׁי שְׁנֵכֶם בְּשֵׁי
בְּחִשְׁמִי, אִלּוּ מִקֹּם
אֵין נִגְזַר אֵין קִרְיָן
וְאִתְּחֵל אֵלֵּא בְּכֹמֶטֶה, מִקֹּם
וְנִגְזַר בְּשֵׁי וּבְחִשְׁמִי
וְיִהְיֶה קִרְיָן בִּיֵּא (אִבְרָהָם)
וְאִתְּחֵל בְּכֹמֶטֶה
שְׁמֵעִי לֵב לִרְבִּי אִשִּׁי
אֵין אִמְרֵי אִתְּחֵל דְּהִנֵּי לִי
בְּיִהוּדָא בְּשֵׁי וְיִהְיֶה
סוּדָה, אִלּוּ דְּרֹאקָה וְלֹא
קֵשֶׁת לֵךְ דְּרִי יִהוּדָה
רַבִּין יִהוּדָה. [אָמַר]
רַבִּין מִשְׁמֵקִין חֻמְתָּה
מִקֹּחַ וְיִתְּשֶׁם בֵּן נָן
בְּשֵׁי בְּטִי, וְאִקְוִימִס
(בְּמִרְיָה) (רַבִּין)
(דְּרִיס), כְּחִי הֶאֱרִיב לֵב
רַבִּין הֶאֱרִיב חֻמְתֵּי
בְּשֵׁי הַרְשׁוּתָא וְעִשְׂתִּי
בְּשֵׁי אִתְּחֵל עֲרֵבִי
וְאִתְּחֵל לֵבִי מִצְרֵי
הַרְשִׁי, לֵב לֵחֵל מִצְרֵי
הַרְשִׁי וְיִהְיֶה מִרְיָ
וְיִהְיֶה מִרְיָ מִרְיָ
מִיחֻמְתֵּי בְּהִרְבֵּי מִיחֻמְתֵּי
וְיִתְּשֶׁם בְּכֹמֶטֶה
בְּשֵׁי נָן (רַבִּין)
(רַבִּין) וְיִתְּשֶׁם
אִתְּחֵל בְּטִי, וְאִקְוִימִס
בְּשֵׁי מִקֹּם מִצְרֵי קִרְיָן
וְיִהְיֶה מִרְיָ, מִרְיָ
וְיִתְּשֶׁם אֵין הוֹדוּ
בְּשֵׁי אֵין אִתְּחֵל
וְיִתְּשֶׁם וְיִתְּשֶׁם
בְּשֵׁי חֻמְתֵּי סוּדָה, בְּרַקָּה

[illegible]

ועוד האמר רב חסדא מ"ם וסמ"ך ב' השאט סלקא דעמך
דמנפץ מיירי בפתומות ותימה דמסכתא שנת פרק הנינה
דקד. קד. וסמ' משמע איפסא מנדקאמר האט בשלמא פתוח ועשאו
ספתוס עילוי עליוז דלמבר רב חסדא כלל ספתוס ועשאו פתוח
כרזי גרעיה דל"ר ירמיה מנפץ"ן
י"פסס אמרוסן אלמא מנפץ"ן איירי
בפתומות וארזי"ר גמ' [דשנת] מסק
ליה וקמי דרע מחתילה מילתיה
דרב חסדא וגם איירי ליה מעיקרא
בפתומות הוצרך להעמיד מנפץ"ן
דרב חסדא ולא תקשה דרב חסדא
היכא ה"ק ותסבדא והכדיב אלה
המלות וכן קושא איתותב
בפתומות וכן בפתומות ועוד אח"ל
בפתומות איירי ו' אחי תקשה
דמנפץ"ן חסדא מ"ס וסמ"ך וכו'
וכן פירט ח"ל שגיה בספר הישר
מנפץ"ן נופיס אמרוס כמו קול נופץ
ועשה (ג) נביאים, נופיס מהר
אפרסי (שמואל א ה) ומהמחית נביאים
(מלכות) נעמד לשלם לישראל והיו
נופיס הללו לאחר שערך אמונ' את
המורה ומאוס לשון טפל על הלשון
נקרא מנפץ"ן לשון נופץ ותסבדא
הכדיב אלה המלות ועוד והאמר רב
חסדא מ"ס וסמ"ך שגלותו וכו'
ומשני אין מהו היו ולא קשא מידי
דדבי ירמיה מוקי לה בפתומות וכו'
משני בגמליה פירי מהא דרב חסדא
הדין ארמיא אי הלא קא מדמי ליה
מאלה המלות גמי פירי ומשני שפיר
ומתוך הקושיא דגמליה וסבת מוכח
דמנפץ"ן ודבי ירמיה אקמר מנפץ"ן
נופיס אמרוס אפתומות ואפתומות
ובדמסיק הש"ס:

עשר חמשה עשר
מכילין
דכתיב את יום ארבעה
עשר אתא ופסיק הני בארבעה עשר והני בחמשה
בארביסר מוקפין אי בעו בארביסר אי בעו בחמיסר אלא
של זה לא זמנו של זה ואימא בתליסר כשושן אשכ
אמר קרא ויהימים האלה נזכרים ונעשים איתקש וזכר
כי האי תנא דתניא רבי יהושע בן קרחה אומר כרכין
אחשוורוש קורין בחמשה עשר מ"ט דרבי יהושע בן
שושן מוקפת חומה מימות אחשוורוש וקורין בחמשה
חומה מימות אחשוורוש קריין בחמשה עשר ותנא דר
בבבא רבא יעל אל היהודים תפרוים וכתבי התם לל
מאד מה להלן (א) מוקפת חומה מימות יהושע בן נון אן
אית מימות יהושע בן נון בשלמא רבי יהושע בן קרחה לא
ליה פרוי פרוי אלא תנא דידן מ"ט לא אמר כר' יהוש
ליה פרוי פרוי הכי קאמר אלא שושן (ב) דעבד
במקופין אמר רבא ואמרי לה כד' שאני שושן האויל
ולתנא דידן היינו דבתיבי מדינה ומדינה ועיר ועיר מו
מוקפין חומה מימות יהושע בן נון למוקפת חומה
ועיר נמי לחלק בין שושן לשאר עיירות אלא דרבי יה
מדינה ומדינה לחלק בין שושן לשאר עיירות אלא
אמר לך רבי יהושע בן קרחה ולתנא דידן מי ניהא
פרוי מדינה ומדינה למה לי אלא קרא לדרשה הוא
בן לוי הוא דאחא דאמר רבי יהושע בן לוי כר' ירמיה
הגריא עמו נידון כבוד עד כמה אמר רבי ירמיה ו
אבא כמחמתן לטבריא מיל "ולימא מיל הא קא
דמיל כמה הוי כמחמתן לטבריא "ואמר רבי ירמיה
דבר אבא מנצ"ך צופים אמרום ותסברא והכתיב
נביא רשאי לחדש דבר מעתה ועוד האמר רב חסדא

חומה מימזם אהשורזש לשאין מוקפין מימזם אהשורזש: עיר ועיר למא.
יהושע בן לוי. ונחלוק לא איירי כלל אלא ה"ק כל עיר ועיר המזמ
שאני גרלה גרלה אפי"פ שאני סמוד הכי מפרש למזמ: עד כמה.

ואוקי לה לך ברייתא. דלעיל כרבי יוסי בר יהודה: אימתי.
מקדמיים: מקום שנכנסים בו. במקום שבת דין קבוע והפכים
נכנסים שם ליום הדין בשם להם הריב: אבל מקום שאין נכנסין.
דכן הקדמה לאו קולא היא לנפרים אין קורין אותה אלא בזמנה:

מקום דקדוש ליה כו. נחמיה
הפריים. עיר ששן וזה חומה וממקו
ק' שיבעה אפון ופרח ומנוקטין
משמנה לשכונה: מוקפין כע"ו.
שכר שז ימים כתיבין שס ומדקבע
י"ד לפריים שדיים ט"ו למוקפין
כלל כלל לא. ומתשה שר דכתיב
נמנילה שדיה לשון דרך שנת
זו בשעת הגם: מהודו ועד כוש
כתיב. שקיבלו עליהם פורים דכתיב
וישלח ספרים בכל מדינות המלך
האשוריים וגו' לקיים עוליהם: וזכ"ג
ללא כתב הודו וכוש כהאי קרא כיון
דכתיב בכל מדינות המלך האשוריים
הרי מהודו ועד כוש: דכתיב
לסוף עושים. מוקפין דקדושי הא
ולא מירוצא הוא: ואימא פריים צ"ד.
דהא קבעיניהו קרא אכל מוקפין ללא
קבעיניהו קרא אי בעו באריבסר
ליקרו אי בעו בחמסר ליקרו: ואימא
מוקפין צ"ג. וקרא דכתיב חמשה
עשר לשון הוא דקבע דרך שעשו
טט"ו כשהת ראשונה: ומשני כששן.
כיון דלא רמו ק' הכתוב וזמן המוקפין
אימת הוא אשכחן ששן שעשו טט"ו
ממתכבא ששון חמשה היום שיר למוקפין:
אשכחן עשייה. דמשתה שיר טוב
ששהא לפריים צ"ד ומוקפין טט"ו:
וכידה. קריאת המנילה: מנל.
שנקבע להם ששן וזמן לפריים כהרבה
שער הא כהאי קרא דעל כן יהודים

הפרחים היושבים צברי הפרוח
עושים את יום ארבעה עשר וגו'
עשייה הוא דמיונית **יחסיק** וכירס
לעשייה. הלכן זמן אחד להם:
וכסיו **הסס**. נביאת הארץ כימי משה
יהושע לבד ממרי הפרוי הריב
מאז: מה ללכן **מימות יהושע**. ולא
גרסין מה ללכן מוקפין חומה מימות
יהושע דהא פריים ללא מוקפין חומה
ניהו: **אף כאן מימות יהושע**. אף
פריים האמור כאן נעשה: **הק**
צבריו דיהושע קאמר וכו' דלאחר
כן נעשה מוקפין היו פריים לענין
מנולי: **פרוי פרוי**. לא גמיר גוריה
שום מרביס ורין אדם דן גוריה שיה
מעמנו אלא אם כן קינאן מרבי:
הכי קאמר אלא שזמן דעבדה כמא'
זמן יליפין הן גוריה שיה היקר עשו
אחז כשכושן צט"ו הא פריי הוא ולא
ידעין דש הוקפעה מימות יהושע:
הואיל ונעשה כה נס. שיתן להם
גם ממר לעשיית דתת היום להרוג
כשנאליהם שני ימים עד כרתן לא נחו
עד צ"ו וכן קייסע לדרונו: **מדינה**
ומדינה עיר ועיר. גבי זכירה ועשייה
כמיו והימים האלה מוכרים ונעשים
וגו' ושמע מדינה ומדינה כמנהגה
ועיר ועיר כמנהגה למדוע שני מנהג
חלוק במדינות ומנהג חלוק בעצירות
לחלן דין שזמן לשאר עיירות ואש"ן:
שאף האל ככלל פריים הוקפעה צט"ו:
הכי גרסין כלא לר' יהושע בן קרח

בשלמא מדינה ומדינה לחלק בין מוקפין
הרי כל הפרזים שוין וכל המוקפין שוים ואין חילוק בין עיר ועיר: וכדנר'
יך למדינה שמהא כמוה: נידון ככרך. וקורין צט"ו. הסמוך אע"ג
משיב לה סמוך: מנפ"ר. כפל אומיות: לופים אמרוס. נביאי הדורות:

(א) [לְקַחְתָּן ד': ה.א.] (ב) [וְיָרִיף רֶגְלֶיךָ, (ג) [וְיָבִיק סֵפֶה: פִּי"]
(ד) [וְתוֹסַפְתָּהּ סִיּוֹ וְשֵׁם
אִי רֵבִי יִהְיֶה גִּיּוֹן.
(ה) [לְקַחְתָּן גִּיּוֹן:] [וְסִפְּתֶיךָ
מִיָּה. (ו) [שֶׁנֶּחֱמֵה קִדְּהָ.
(ז) [וְיִוְמָה פ. מְחֻמֶּה וְשֶׁנֶּחֱמֵה
(ח) [אֶסְתֵּר טָהָר, (י) [שֶׁסֶּה
(כ) [וְדָף גִּיּוֹן, (ל) [סִיּוֹ נִמְחַ
(מ) [לְקַחְתָּן דִּי. (נ) [וְיָלֵךְ
צִיפִּיטִי. (ו) [וְיִתֵּן וְתוֹסַפְתָּ
שֶׁנֶּחֱמֵה קִדְּהָ גִּיּוֹן.]

[illegible]

ה'רבה מאד:
דברים ג ה
6. אלה המצות אשר
צוה יי את משה אל בני
ישראל בדבר סיני:
ויקרא כז לד

[א] [ב] גמ' (מיקפת
חומה) תא"מ (יכן מחקו
רש"י): [ג] שם (דעבדא
רשום קי עליו למחקו:

עז ועזי להם. לא ואמרין
ולחנא קרין כיון דגמר
פזרים פזרים כחנא
מדינה למדינה חוב להם
מדינה למדינה חוב להם
קרא יתירה הוא, שפע
מינו לו מדינה לכל הסמון
למדינה כמדינה הוא,
וכן עז עזי, וכו'
ירושלן בן יד דאמר ר' יוחנן
ירושלן בן יד כרן וכל
הסמון לו וכל הנראה
סמון מן נידון וכו', וכו'
יד מחס לכוך הסמון,
ש' שיחשבו מלך סמון,
ואוקייפוס, ש' כמחמון
לסמון. וכו' שיעור המילה
אמר ר' ירמיה ואוקייפוס
ר' חייא בר אבא כמנצח
זופים אמרו, כלומר
האזהרות הללו חכמים
תקינום ואוקייפוס (ואי)
המעות, שאין צורך
רשאי לחסר דבר מעתה.

(א) גרסא דחזקא וז"ל ומדקשיא
ליה דרבי אדריי אמר מתן
דמי לה כרבי כרבי דוקא
וכו.
(ב) גרסא דרז"ל אלף נאמר
מדינה ומדינה ואשחשוקיך בכל
הסמך וכו'.